

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 24/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., S., ktorou namietal porušenie svojich základných práv uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp. zn. 1 KPt 672/07 zo 17. apríla 2009 a postupom, ktorý mu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2009 doručená sťažnosť D. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp. zn. 1 KPt 672/07 zo 17. apríla 2009 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry“) a postupom, ktorý mu predchádzal. Aj keď sťažovateľ v sťažnosti neoznačil priamo základné práva, ktoré mu boli podľa jeho názoru upreté, z obsahu sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu a prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh v podstatnom vyplýva, že uznesením krajskej prokuratúry bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa v procesnom postavení poškodeného, proti uzneseniu povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetřovania Nové Mesto nad Váhom, pracovisko Myjava, sp. zn. ČVS: ORP – 311/3-OSV-TN-2007 z 21. januára 2009, ktorým zastavil trestné stíhanie pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona.

3. Sťažovateľ považuje uznesenie krajskej prokuratúry za nezákonné a rovnako namieta aj nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktorý napadnutému uzneseniu predchádzal. Svoju sťažnosť dôvodí najmä tým, že trestné konanie trvalo neúmerne dlho a v trestnom konaní neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhoval a ktoré by dostatočne objasnili skutkový stav. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd zrušil uznesenie krajskej prokuratúry a ostatných časovo predchádzajúcich uznesení orgánov činných v trestnom konaní, ktoré však v sťažnosti bližšie neidentifikuje. Zároveň sa domáha, aby ústavný súd nariadil opätovné prešetrenie predmetnej veci. Napokon sťažovateľ požaduje priznanie primeraného odškodnenia za prietahy v konaní.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa

tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

7. Citované ustanovenie zákona o ústavnom súde je vyjadrením ústavnej zásady subsidiarity konania o ústavných sťažnostiach zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť výlučnou úlohou ústavného súdu, ten v tejto súvislosti predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

8. Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súde nevyčerpal iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, v danom prípade ide o podnet prokurátorovi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor generálnej prokuratúry“).

9. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podnet možno podať ktorejkoľvek prokuratúre. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. V zmysle § 54 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre nadriadeným prokurátorom na vybavovanie podnetu prokurátora krajskej prokuratúry sa rozumie prokurátor generálnej prokuratúry.

10. Podnet na preskúmanie zákonnosti uznesenia krajskej prokuratúry a postupu, ktorý mu predchádzal, adresovaný prokurátorovi generálnej prokuratúry umožňoval a stále umožňuje sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu.

11. Nad rámec uvedeného a v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa ku konaniu, ktoré predchádzalo uzneseniu krajskej prokuratúry, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd, príp. ľudských práv a základných slobôd podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis I. ÚS 228/06, III. ÚS 278/06, I. ÚS 102/08, II. ÚS 411/08).

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre neprípustnosť, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (žiadosť o primerané finančné zadost'učinenie).

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2010